

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział VI Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Guzek-Jastrząb

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Rosicka

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku w Bydgoszczy

na rozprawie sprawy

z powództwa M. A. (1)

przeciwko S. A.

o zaspokojenie potrzeb rodziny

1. zasądza od pozwanego S. A. na rzecz powódki M. A. (1) tytułem zaspokojenia potrzeb rodziny kwotę 1300 złotych /tysiąc trzysta/ miesięcznie, płatną z góry do dnia 10 – tego dnia każdego miesiąca, do rąk powódki M. A. (1), z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 1 maja 2017 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lutego 2017 roku powódka M. A. (1) wniosła o zasądzenie kwoty 2000 zł. miesięcznie od pozwanego S. A. tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia w kwocie 2000 zł. miesięcznie na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strony są małżeństwem, ale od grudnia 2016 r. nie żyją wspólnie. Z ich małżeństwa pochodzi małoletni syn, na którego utrzymanie pozwany łoży 500 zł. miesięcznie. Zdaniem powódki ta kwota jest niewystarczająca.

Ponadto powódka podała, że pracuje z wynagrodzeniem w kwocie ok. 2000 zł. miesięcznie, zaś pozwany jest budowlańcem, podejmuje prace dorywcze i uzyskuje ok. 6-8 tyś zł. miesięcznie.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2017 roku Sąd oddalił wniosek powódki o udzielenie zabezpieczenia.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2017 roku pozwany uznał powództwo do kwoty 500 zł miesięcznie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka M. A. (1) i pozwany S. A. w dniu 20 kwietnia 2013 roku zawarli związek małżeński. Ze związku tego w dniu (...) urodził się małoletni M. A. (2). Pomiędzy stronami nie toczy się postępowanie o rozwód ani separację.

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia małoletniego k. 6; odpis skrócony aktu małżeństwa k. 7; zeznania powódki M. A. (1) k. 42-42v)

Małżonkowie od połowy grudnia 2016 roku nie mieszkają wspólnie. Pozwany wyprowadził się od rodziny i od tego czasu dobrowolnie łoży na rzecz syna alimenty w wysokości 500 zł miesięcznie.

Powódka M. A. (1) mieszka obecnie z synem stron, oraz z córką z poprzedniego związku w wieku 17 lat. Na córkę ma alimenty wypłacane z f. a. w wysokości 500 zł. Ponadto otrzymuje świadczenie 500 plus na dwoje dzieci oraz zasiłki rodzinne w kwotach 124 zł miesięcznie na córkę i 95 zł miesięcznie na syna.

Małoletni M. chodzi do przedszkola, za które opłata wynosi 490 zł miesięcznie. Koszt utrzymania mieszkania w którym mieszka powódka z dziećmi wynosi ok. 1.600 zł. M. A. (1) spłaca też raty za sofę w kwocie ok. 290 zł miesięcznie.

Miesięczny koszt utrzymania syna stron wynosi ok. 1000 -1100 zł.

Powódka dotychczas pracowała za wynagrodzeniem w wysokość około 2.000 zł Obecnie pracodawca rozwiązał z nią stosunek pracy z powodu likwidacji stanowiska. Powódka poszukuje pracy.

(dowód: wypowiedzenie umowy o pracę k. 13; zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 14; zestawienie wydatków k. 15; potwierdzenia płatności k. 17-18, k. 22-33; faktury k. 19-21, k. 34-35; decyzja k. 39-41; zeznania powódki M. A. (1) k. 42-42v)

Pozwany S. A. do września 2016 roku pracował w Norwegii. Zarabiał około 4.000-8.000 zł. Aktualnie przebywa w Polsce i podejmuje prace dorywcze w branży budowlanej. Dochody ma różne, w granicach 900-3.000 zł miesięcznie. Miał oszczędności w wysokości 120.000 zł, ale wydał je na rodzinę. Nie ma kredytów ani pożyczek.

Pozwany mieszka w warsztacie, który wynajmuje. Płaci 1.300 zł miesięcznie. Ma dwa samochody: 21 letni V. (...) oraz 11 letnią T..

Pozwany, poza małoletnim synem, nie ma innych dzieci na utrzymaniu.

(dowód: zeznania powódki M. A. (1) k. 42-42v; zeznania pozwanego S. A. k. 42-43)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania powódki M. A. (1) i pozwanego S. A. oraz o dokumenty zgromadzone w toku postępowania, które nie były przez strony kwestionowane i nie budzą wątpliwości.

Dowód z zeznań stron Sąd uznał za wiarygodny w całości. Małżonkowie wskazali na uzyskiwane dochody i ponoszone wydatki. Ich zeznania są spójne oraz zgodne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci przedłożonych przez powódkę dokumentów.

Podstawę żądania pozwu, stanowi przepis art. 27 k.r. i o., zgodnie z którym małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny. Obowiązek ten nie gaśnie nawet w przypadku zupełnego zerwania pożycia małżeńskiego. Regulację wskazanego przepisu konkretyzuje wynikający z treści art. 23 k.r. i o. obowiązek małżonków do wzajemnej pomocy i współdziałania dla dobra rodziny, którą przez swój związek założyli i stanowi, iż obowiązki w nim przewidziane powinny obciążać każdego z małżonków odpowiednio do jego sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych. Zgodnie z utrwaloną praktyką orzecniczą można dochodzić roszczeń alimentacyjnych zarówno na zaspokojenie potrzeb zbiorowych rodziny takich jak mieszkanie, światło, opłaty jak i na zaspokojenie usprawiedliwionych indywidualnych potrzeb członków rodziny. Przesłanką roszczenia jest okoliczność, iż uprawniony małżonek nie ma wystarczających źródeł dochodu na zaspokojenie swych potrzeb. Sąd Najwyższy w wytycznych w sprawach o alimenty (uchwała SN z dnia 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSN z 1998r., nr 4, poz.42) wyraził pogląd, iż zakres obowiązków wynikający z treści

przepisu art. 27 k.r. i o. kształtuje zasada, w myśl której stopa życiowa małżonków, choćby pozostających w faktycznym rozłączeniu, powinna być równa. Małżeński obowiązek utrzymania rodziny nie ma na celu usunięcia niedostatku, lecz zapewnienie członkowi rodziny zaspokojenia potrzeb na podobnym poziomie.

Obowiązujące prawo rodzinne nie normuje skutków prawnych faktycznej separacji małżonków. W zasadzie więc w czasie tej separacji trwają wszystkie skutki wynikające z zawarcia małżeństwa, w szczególności obowiązek małżonków wzajemnej pomocy i zaspokajania potrzeb rodziny.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że małżeństwo stron istnieje, nie zostało bowiem unieważnione ani rozwiązane przez rozwód. Nie zachodzi również żadna szczególna okoliczność, która uzasadniałaby oddalenie powództwa jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że pozostawanie przez strony w związku małżeńskim obliguje pozwanego do przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą strony przez zawarcie związku małżeńskiego założyły, pomimo pozostawania przez małżonków w faktycznej separacji.

W niniejszej sprawie pozwany wyprowadził się z domu rodzinnego i prowadzi oddzielne gospodarstwo domowe. Wszelkie opłaty i rachunki związane z utrzymaniem mieszkania, w którym mieszkali małżonkowie ponosi powódka. Pozwany nie prowadzi z powódką i małoletnim synem wspólnego gospodarstwa domowego. Z synem spotyka się raz w tygodniu.

Ustalając kwotę 1.300 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny Sąd wziął pod uwagę, połowę kosztów utrzymania mieszkania, tj. kwotę 800 zł miesięcznie oraz kwotę 500 zł tytułem zaspokajania potrzeb małoletniego syna stron.

W ocenie Sądu pozwany powinien ponosić połowę kosztów utrzymania mieszkania w którym mieszka obecnie powódka z dziećmi. Gdyby strony mieszkały razem, to koszty te ponosiliby małżonkowie wspólnie. Dopóki tworzą związek małżeński są zobowiązani do wzajemnej pomocy. Okoliczność, iż pozwany wyprowadził się od rodziny nie zwalnia go od odpowiedzialności za łożenie na jej utrzymanie.

Zdaniem Sądu zasadnym jest także obciążenie pozwanego kwotą 500 zł tytułem zaspokajania potrzeb małoletniego syna stron. Małoletni M. ma obecnie 3,5 roku. Jest dzieckiem zdrowym. W ocenie Sądu koszt utrzymania małoletniego, biorąc pod uwagę jego wiek, powszechną znajomość cen dóbr i usług oraz zeznania stron uznał, że jego miesięczny koszt utrzymania wynosi ok. 1.100 zł. Sąd wziął również pod uwagę, że do tej pory pozwany łożył na rzecz syna dobrowolnie kwotę 500 zł miesięcznie.

W ocenie Sądu możliwości pozwanego pozwalają na obciążenie go kwotą 1.300 zł miesięcznie. Pozwany jest osobą zdrową. Nie ma przeciwwskazań do pracy. Poza małoletnim synem, nie ma innych dzieci na utrzymaniu. Do tej pory pracował w Norwegii i osiągał znaczne dochody. Obecnie pracuje w Polsce, dorabia. Nie jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Nie ma żadnych zadłużeń. Jak wskazał jego dochód jest w granicach 900-3.000 zł. Zdaniem Sądu pozwany, wykorzystując swoje możliwości zarobkowe jest w stanie łożyć na rzecz swojej rodziny kwotę 1.300 zł miesięcznie.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił uznając, że strona powodowa nie uwodniła iż zasadne jest obciążenie pozwanego kwotą ponad zasądzone 1.300 zł miesięcznie. Sąd nie znalazł podstaw, aby obciążyć pozwanego wyższą kwotą. Ponadto powódka również ma możliwości zarobkowe, które powinna wykorzystać. Okoliczność, iż aktualnie pozostaje bez pracy nie ma znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia, gdyż Sąd bierze pod uwagę nie faktycznie uzyskiwane dochody, a dochody jakie strona może uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i maksymalnym wykorzystaniu swoich możliwości. Powódka dotychczas zarabiała ok. 2.000 zł i na tyle Sąd ocenił jej możliwości. W ocenie Sądu jest ona w stanie własnymi siłami zaspokoić swoje potrzeby, dlatego też Sąd obciążył pozwanego połową kosztów mieszkaniowych i kwotą 500 zł na potrzeby syna stron.

Reasumując Sąd zasądził od pozwanego S. A. na rzecz powódki M. A. (1) kwotę 1.300 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny poczynając od dnia 1 maja 2017 roku, płatną w terminie do dnia 10 każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Z uwagi na obciążenie pozwanego obowiązkiem partycypowania w kosztach utrzymania rodziny w kwocie 1300 zł. miesięcznie Sąd w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Magdalena Guzek-Jastrząb